

nairt er udgivet paa hver af de almindelige Budgetcontii, men et saadant, som tillige gjør klar og fuldstændig Rede og Rigtighed for Arten og Mængden af de forskjellige Udgifter.

Det forekommer imidlertid Udvalget, at denne Forskjellighed imellem Ministeriets og Revisionens Opfattelse taber sin væsentligste Betydning, forsaavidt Thinget maatte tiltræde Udvalgets Indstilling til første Post, hvorved det vilde blive overflødig at foretage nogen særdeles Undersøgelse eller speciel Afgjørelse for denne fjerde Post, og Udvalget skal derfor ikke længer opholde sig herved.

Under femte Post henleder Revisionen Opmærksomheden paa nogle enkelte Regnskabsposter, hvilke vi derfor skulle undergive en nærmere Betragtning.

Under Litr. a udhæves saaledes et overordentligt Rønningstillæg til Krigsministeriets Personale, som i Ministeriets Bøger, uden nogen nærmere Betegnelse, fremtræder under det vistnok mere villedende end veiledende Navn af „Cantonnementstillæg“, og som ifølge en, medens Rigsraadet var samlet, fattet ministeriel Beslutning er udbetalt fra December 1863 til Juni 1864, som det maa antages, med 50 Rd. maanedligt for Departementscheferne, 30 Rd. for Contoircheferne, 25 Rd. for Casererene, Archivaren og Secretairen, 20 Rd. for Fuldmægtigene og 12 Rd. for Cancellisterne og Copisterne, i Alt med et Beløb af 5,896 Rd. 58 f. Udvalget maa med Statsrevisionen være enig i, at denne Udgift ved den Maade, hvorpaa den er opført i Bøgerne, og hvorved dens Særegenhed kun vanskeligt opdages, afgiver et yderligere Exempel paa den udhævede Mangel paa Anstuelighed, der er gennemgaaende for Ministeriets Bogføring og Regnskabsafleggelse, og det forekommer ogsaa Udvalget, at denne Udgift vanskelig kan antages at have nogen Lovhjemmel. Navnlige forekommer den Udvalget at maatte betragtes saaledes for den Deel af Beløbet, der er udgivet til Ministeriets høieste Embedsmænd, Departementsdirectorerne. Kan det nemlig efter vore bitterlige Forhold end siges, at en vis Billighed, maaffee en vis Nødvendighed for en saadan midlertidig Rønningforhøjelse kan have været tilstede for de underordnede, især de

meget underordnede Arbejderes Vedkommende, for hvem det i det Mindste factiff har været saa, at de ved Erhverv udenfor Ministeriet, der nu maatte opgives, have været henviste til at søge en mere eller mindre væsentlig Deel af deres Udkomme, saa er det dog indlysende, at en lignende Betragtning paa ingen Maade tør gjøres gjældende for Ministeriets overordnede Embedsmænds Vedkommende, og navnlig ikke for Departementsdirectorerne, der meget mere maatte være og føle sig opfordrede og ubetinget forpligtede til udelukkende og af yderste Evne at hengive og offere deres hele Tid og hele Kraft for deres Tjenestes Udførelse under saa alvorfulde Forhold for Staten som de daværende.

Smidlertid kan Udvalget dog ikke undlade ved Siden af det Foransførte at gjøre opmærksom paa, at det sikkerligt vilde være meget tvivlsomt, om Ansvar for denne Rønningforhøjelse med Virkning nu kunde gjøres retlig gjældende. Rigsdagens ogsaa i denne Henseende særegne Stilling til Sagen og dens Indtalelse, i Forbindelse med Tilstedeværelsen af en Bevilling i saa vide Udtryk som de anførte, der maaffee kunne synes at have givet Ministeren en mindstfrænket Naadighed ogsaa med Hensyn til denne Udgift, vilde i ethvert Tilfælde efter Udvalgets Formening være Momenter, der maatte gjøre det betænkeligt for denne Post at beslutte Indtalelsen af Ansvar.

Udvalget for sin Deel maa under disse Omstændigheder anbefale, at Thinget udtaler, at Udgiften ikke kan billiges, navnlig for Ministeriets overordnede Embedsmænds Vedkommende, men at den dog efter Omstændighederne faaer at passere.

Under Posten 5 Litr. b. omhandler Statsrevisionen en Notering i Journalen for 1862—63 Fol. 108, der lyder paa, at Conto A. d. 2. „Oppasserpenge“ og Conto B. h. 1. „Dvarterpenge“ efter det Antal Vacancer, der i Finantsaaret har fundet Sted i Underlægeclassen, ville være at belaste med resp. 1,525 Rd. og 942 Rd. 95 f., som besparede Oppasserpenge og Dvarterpenge, hvorimod disse Beløb ville være at tilgodefrive Conto A. h. 2. c. „Gager for Læger“. Det Modsigende heri synes, som